

De Meest Zwaarmoedige Voorstelling Ooit (waarvan het hele publiek moet huilen) **Theater Artemis & De Warme Winkel**

In een gymzaal van een middelbare school presenteren vijf outsiders een *in memoriam* voor een vriendin die hen onlangs is overleden. Al gauw blijkt die narratieve aanleiding maar het topje van een berg vol uitvergrote emoties waar vooral pubers zich wel eens door laten meeslepen: een alles verterende *Weltschmerz*, die gepaard gaat met huilbuien en woede-uitbarstingen, alsof de hele wereld vergaat. De eerste jeugdvoorstelling van De Warme Winkel blijkt een nauwelijks ingehouden ode aan de zwaarmoedigheid zelf. Hoe serieus moeten we ze nemen? Waar gaat de grens tussen zwarte romantiek en zwarte humor?

Voortdurend bespeelt de transparante, ironisch-doch-oprechte speelstijl van Anneke Sluiters, Vincent Brons, Mara van Vlijmen, Jeroen de Man en Florian Myjer het snijvlak tussen ontroering en absurditeit. Die lekker dubbelzinnige toon heeft een interessante uitwerking op het publiek. Zo leidt een vertwijfelde woedeaanval van Van Vlijmen tot grote hilariteit bij volwassen kijkers, terwijl de 14- tot 16-jarigen in de zaal dezelfde scène aanschouwen met tranen in de ogen: zij weten nog wat het is om je buitengesloten en existentieel eenzaam te voelen. Aan die dubbele respons herken je de beste (jeugd)voorstellingen: zij communiceren op verschillende lagen, benaderen hun publiek per definitie als een meervoud. Niet toevallig voerde Jetse Batelaan de eindregie: meer dan ooit bewijst hij hier dat hij het jeugdtheater iets fris en nieuws te bieden heeft.

Ook de montage van de voorstelling bespeelt die balans meesterlijk. Tekstscènes die het publiek rechtstreeks aanspreken, wisselen af met langere beeldende scènes: van een voordracht van eigen Engelstalige poëzie op YouTube, tot een aangeschoten hert dat sterft in slow-motion. Geen duiding zonder ritueel: zo proberen de personages hun verdriet zowel verbaal als intuïtief een plek te geven. Ze maken van *De Meest Zwaarmoedige Voorstelling Ooit (waarvan het hele publiek moet huilen)* een even geestige als doorleefde poging om inzicht te verwerven in de pijn én het genot van overrompelende melancholie. Een pareltje.